

AMANDA VAARA

Routavaurioita

Karisto
Hämeenlinna

Apurahakiitokset: Taike

Kiitos sarjan uskolliset ystävät – ja tervetuloa uudet!

Teksti © Niina Hakalahti ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-43299-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

1.

Äiti esitteli uutta ruskeaa villapaitaansa, mutta ääntä ei kuulunut, vain suu liikkui. Sitten paikalle tuli Henri. Henrinkin suu liikkui, mutta sama juttu: ei ääntä. Henri viittilöi, että pitäisi lähteä hänen mukaansa. Henri oli luonnottoman pitkä ja laiha. Äkkiä Henri muuttui Petriksi, joka nauroi (ilman ääntä). Lauri, Eedla, Juho ja joku vieras lapsi ilmestyivät jostakin ja alkoivat repiä häntä eri suuntiin. Koko ajan oli hämäämistä, joutui ponnistelemaan, että näkisi eteensä. Hän yritti pyytää kaikkia rauhoittumaan ja kuuntelemaan, hän halusi selittää, ettei nyt voisi lähteä, koska häävieraat olivat jo paikalla, ja Jörn oli tulossa heti, kun vain pääsisi liikenneuhkasta.

Venla heräsi hengästyneenä aivan kuin olisi juossut lujaa. Painajainen tuntui fyysisesti, rintaa puristi ja sydän takoi vauhkona. Venla yritti palauttaa mieleen rauhoittavan hengitysharjoituksen, jonka Ilona oli opettanut, ja vähitellen olo alkoi tasaantua. Hän veti peittoa tiukemmin päälleen.

Onneksi oltiin jo selvitty tammikuun puolelle. Tuntui henkisesti helpommalta, että oli uusi vuosi, uusi alku, ja petrit ja jörnit ja kaikki inhottavat väännöt Vilen kanssa olivat menneisyyttä kuten kulunut vuosikin.

Pehmeistä askelista ja kodikkaasta kolistelusta tiesi, että Aulikki oli hereillä. Se tuntui hyvältä. Aulikki oli päässyt sairaalasta jouluksi, siitä oli nyt vajaa kaksi viikkoa.

Juho nukkui vielä, kello ei ollut seitsemääkään. Poika oli onneksi pysynyt terveenä. Ehkä pikkuisen vilakalla ja luonnollisesti hengittävällä talolla oli osuutensa asiaan, samoin kuin kaiken maailman kissa- ja multa-altistuksilla – Juhon kasvuolot eivät todellakaan olleet liian hygieeniset.

Venla oli niin tottunut vanhoihin suuriin rakennuksiin ja niiden talviseen viileyteen, että hänen olisi enää vaikea sopeutua yllämpimään, muovipussimaiseen umpiokotiin. Silti lämpimästä vuoteesta nouseminen vaati luonnetta. Kahvin tuoksu sai Venlan kuitenkin kaivautumaan kahden peiton alta. Kun hän nykyään nukkui yleensä yksin, kaksi peittoa oli tarpeen. Ei ollut toisen lämpöä. Paitsi joinakin öinä, kun Juho heräsi ja halusi äidin viereen.

Venla työnsi villasukkien suojaamat jalkansa sammalenvihreisiin, ruusukuvioisiin huopapistokkaisiin, jotka Noora oli tuonut tuliaiseksi käydessään ensiviisitillä Ruusukartanossa tapaninpäivänä. Hän nosti Anneli Kannon uutuuden seinähyllyyh, jonka oli naputellut paikalleen erityisesti kesken oleville tai lukemista odottaville kirjoille.

Joulusta tuntui olevan jo ikuisuus, ja mielikuvat pyhistä olivat sumuisia. Venla oli iloinnut, että Eedla ja jopa Lauri olivat olleet aattona paikalla, mutta muuten joulun aika oli ollut sinnittelyä. Lauri oli suostunut tulemaan Eedlan mukana Ruusukartanoon, jota hän muuten mielenosoituksellisesti karttoi. Suostumiseen

oli vaikuttanut se, että Henri puolestaan oli joutunut lähtemään omien vanhempiensa luo, koska Heikki oli saanut infarktтин. Laurin piti valita kahdesta pahasta. Hän ei nykyään viihtynyt lainkaan isovanhempiensa seurassa, varsinkaan isoäitinsä, joka olisi nyt ollut ainoana tarjolla.

– En kai minä herättänyt sinua, Aulikki kauhistui, kun Venla tuli keittiöön.

– Et todellakaan, heräsin ihan kammottavaan painajaiseen. Ja herätyskin olisi soinnut viiden minuutin kuluttua. Mutta jäin hetkeksi vielä makailemaan lämpimään ja odotin sopivaa hetkeä nousta. Se hetki tuli, kun tuo ihana tuoksu motivoi.

Aulikki otti vasemmalla kädellään kaksi mukia kaapista. Oikea käsi oli edelleen kipsissä.

– Minä voin kaataa, Venla sanoi, kun näki, miten vaikeaa Aulikin oli toimia väärällä kädellä.

Aulikin tutuksi tullut ja rakas olemus lohdutti Venlaa. Koska lohdutuksen tarpeessa hän oli totta puhuen ollut.

He istuivat paikoilleen, jotka olivat jo luontevasti vakiintuneet niin, ettei enää tarvinnut keittiöön tullessa miettiä, kuka istuisi mihinkin. Kahvi oli ihanan kuumaa ja vahvaa ja herätti unisen kehon eloon.

Venla huomasi, että Aulikki oli mietтелиäs ja vähäpuheinen, vastaili vain lyhyesti ja oli välillä aivan hiljaa.

– Voin viedä Juhon tarhaan, Aulikki sanoi ja palautti itsensä takaisin nykyhetkeen.

Jotkin sanat paljastivat sukupolvieron. Päiväkodin sijaan Aulikki saattoi sanoa tarha, sunnuntaita hän kutsui pyhäksi ja Laurin takkia pusakaksi tai puseroksi.

– Voi kun kiva, onkin aika paljon hommaa tälle päivälle, Venla huokaisi kiitollisena.

Hänelle oli tärkeää, että Juhon vienti ja haku sovittiin aina erikseen, ettei Aulikki tuntisi olevansa velvoitettu hoitamaan kускаamisia.

– Minua niin harmittaa, kun en voi olla täysin voimin apuna tämän takia, Aulikki puuskahti ja käänteli kättään. – Vielä menee monta viikkoa kipsinkin kanssa. Ja missä kunnossa käsi sitten on. Ja millaisen kuntoutuksen vaatii. Ei tiedä yhtään, montako kuukautta tässä menee toipilaana.

Siinä siis oli ollut syy vaiteliaisuuteen.

– Aulikki, et sinä ole minulla töissä. Ei mitään stressiä!

Tosiasiassa Venla oli saanut juuri ja juuri ja yöunista tinkien kasaan 50-vuotispäivien tarjoilut edellisellä viikolla. Aulikki oli kyllä siinäkin auttanut antamalla hyviä neuvoja, mutta käytännön toteutuksen Venla oli joutunut tekemään yksin.

– Mutta haluaisin niin olla mukana pitopalvelussa ja tehdä kaikkia niitä kivoja juttuja sinun kanssasi. Ja yhtäkkiä olen vain tällainen hyödytön mummo.

– ...joka muun muassa vie Juhon päiväkotiin. Tosi hyödytön oletkin!

Aulikkia alkoi hymyilyttää kahvimukinsa takana. Sitten hän vakavoitui.

– Miten sinä pärjää, nyt kun ei ole enää Petrikään auttamassa? Siis tarkoitan tätä kokonaisuutta: arjen ja majatalon ja pitopalvelun pyörittämistä? Joku talkkari olisi kyllä paikallaan...

– Hei, sinä olet nero! Venla keskeytti.

Aulikki jäi katsomaan Venlaa ja laski varovasti mukin pöydälle.

– Mikäs minua estää etsimästä itselleni talonmiestä! Venla jatkoi. Hän huomasi, että Aulikki ei aivan pysynyt mukana.

– Niin siis että palkkaisit jonkun?

– Sehän on mahtava idea. Ja ihmettelen, miksi en ole itse tajunnut vastaavaa jo aiemmin. Taidanpa tehdä heti tänään hakuilmoituksen Faceen. Eiköhän sieltä joku yleismies Jantunen löydy. Tai voi se minun puolestani olla yleisnainenkin tai ihan mikä tahansa. Kunhan osaa tehdä lähes kaikkea.

– Ei sinulla sitten kovat vaatimukset olekaan, Aulikki sanoi vakavalla naamalla.

– Ei niin. Ja mistä vetoa, että Janne Mäkinen on takuuvarmasti hakijoiden joukossa?

Aulikki nyökkäsi ja peukutti.

Kommunikointi Aulikin kanssa oli ihanaa, koska se oli niin vaivatonta. Varmasti asiaan vaikutti samankaltainen huumorintaju. He olivat mustan huumorin ja satiirin ystäviä molemmat, kun taas äidille moinen oli ollut aivan vierasta.

– Mitä jos olenkin oikeasti sun lapsi, kun ollaan näin samiksia?

– Niin varmaan. Ja jos elettäisiin kuin Salkkareissa, niin selviäisi myös, että olisin synnyttänyt sinut muistinmenetyksen aikana. Ja lisäksi kävisi ilmi, että minä ja Ilona olemme kauan sitten erotetut sisarukset ja minä olenkin Villen täti!

Aulikin skenaarioloihdinta päättyi paitsi yhteiseen naurunpuuskaan, myös siihen, että Juho alkoi huudella äitiä pinnasängyssään. Kun Venla lähti kohti makuuhuonetta, hän tunsu itsensä voimakkaaksi: asiat ratkeaisivat, asiat järjestyivät, kaikki oli hoidettavissa.

Herätessä rinnan seudulla tuntunut ahdistava puristus oli hävinnyt, ja hengitys kulki vapaasti. Painajainenkin oli takuulla johtunut stressistä.

2.

Johanna oli alkanut sanoa kaikkeen ei. Hän torjui minkä tahansa ehdotuksen ennen kuin sitä oli edes ehtinyt sanoa kokonaan loppuun. Niinpä Venla ei enää soittanut hänelle kysyäkseen, voisiko tulla käymään, vaan tiedusteli asiaa Ilkalta. Ilkka oli palannut isyysvapaiden jälkeen töihin, mutta he olivat sopineet, että Venla sai laittaa viestiä milloin vain, jos halusi tietää, mikä oli tilanne ja oliko soveliaista mennä käymään.

Ilkka oli tekstannut, että Johanna oli huonossa kunnossa, iloton ja väsynyt, ja että olisi vain hyvä, jos Venla menisi yllätysvierailulle. Vaikeuksien keskellä Ilkka oli osoittautunut fiksuksi mieheksi, sellaisiakin siis saattoi lähipubista löytää. Toisaalta, kai sopivan ihmisen tapaaminen oli aina ihme, olivatpa puitteet mitkä tahansa.

Niinpä Venla oli järjestänyt päivän kuviot siihen malliin, että kun kävi Tampereella asioilla, saattoi samalla pistäytyä ystäväänsä tervehtimässä. Ensin Venla suuntasi liinavaatetäydennyspyörähdykselle Ikeaan. Lakanoita ja varsinkin tyynyliinoja sai heittää aika usein pois, jos niihin oli tullut pinttynyt tahra (nuuska oli yksi pahimpia, ja sen jättämä läikkä näytti epäilyttävästi vereltä). Venla keräsi kelvottomat teks-

tiilit isoon kassiin ja Tampereen reissuillaan kiikutti luppukassillisen kerrallaan kierrätykseen.

Päivänvalo oli kitsaasti, mutta Johannan ja Ilkan talon verhot olivat silti tiukasti suljettuina. Venla soitti ovikelloa varovasti. Mitään ei tapahtunut. Hän soitti toisen kerran ja rukoili, ettei vain onnistuisi herättämään Aino-Roosaa.

Lopulta kuului askelia, ja ovi avautui hyvin hitaasti kuin oven avaaja olisi pelännyt ulkomaailmaa. Venla hätkähti nähdessään Johannan, tämä oli laihtunut, olemus oli terävä ja luurankomainen ja samaan aikaan kasaan painunut.

Johanna vain katsoi. Ei sanonut mitään eikä pyytänyt peremmälle.

– Toivottavasti en häiritse, Venla sanoi. – Olin asioilla ja kokeilin, jos pääsisin hetkeksi kylään, hän jatkoi ja heilutteli pullapussiaan.

Johanna ei edelleenkään sanonut sanaakaan, mutta raotti ovea enemmän ja astui pois tieltä, minkä Venla tulkitsi tervetuloitotukseksi.

Asunto oli pimeä ja tunkkainen. Olohuoneessa televisio oli auki ilman ääntä. Ruudulla joku lihava ihminen kompasteli ja hölmöili, ilmeisesti lihavuus oli niin äärimmäisen suuri naurunaihe edelleen 2020-luvulla.

– Oletko jo päiväkahvit juonut? Venla jatkoi yksinpuheluaan.

– En juo kahvia, Johanna sanoi ensimmäiset sanansa.

– Ehkä teetä ja pullaa? Venla yritti.

– En juo mitään kofeiinipitoista. Enkä syö mitään, missä on hiivaa.

– Kyllä teillä varmaan on jotain yrttiteetä, laitanko veden kiehumaan?

Johanna ei vastannut. Venla meni omatoimisesti keittiöön, jossa likaiset astiat veivät lähes kaiken vapaan tilan.

– Nukkuuko Aisku? Venla kysyi.

Johanna oli seurannut perässä keittiöön. Hän nyökkäsi ja alkoi saman tien itkeä.

– Joo, enkä ole taaskaan tehnyt mitään niistä asioista, joita olin aikonut tehdä, Johanna sai sanotuksi.

– Hei, älä huoli, mä voin auttaa näiden tiskien kanssa ainakin.

– En nyt tarkoita mitään saatanan tiskejä! Johanna karjaisi. – En ole täyttänyt vauvakirjaa, en ole järjestänyt Aino-Roosan kuvia enkä tehnyt mitään mistä muistaisin, millaista oli, kun se oli pieni, kaikki vaan katoaa mielestä ja aika kuluu eikä mistään tule mitään! Elämän paras ja odotetuin asia menee ihan hukkaan ja pilalle!

Venla hätkähti huutoa, hän ei ollut koskaan nähnyt Johannaa tällaisena. Aivan kuin Johannan kehon olisi vallannut joku toinen, joku synkkä ja huumorintajuton raivopää, ja oikea Johanna oli abduktoitu marsilaisten alukselle. Niin totaalinen oli muutos entiseen.

Alkoi kuulua vauvan itkua.

– No niin, nyt minä vittusaatana herätin sen! Johanna huusi ja lähti raivokkaasti kohti makuuhuonetta.

Aino-Roosa oli onneksi nukahtanut uudestaan. Tee höyrysi kupeissa. Venla oli asetellut Johannan hiiva-kielteisyydestä huolimatta pullat lautaselle, Johanna ei tuntunut niitä edes huomaavan, hän oli rauhoittunut, mutta samalla vajonnut totaalisen passiiviseksi.

– Johanna, sinä ihan oikeasti tarvitset apua, Venla uskaltautui sanomaan.

– Ei kukaan voi auttaa. Minusta ei vaan ole tähän, Johanna sanoi hiljaisella äänellä.

– Totta kai sinusta on. Olet ihana äiti, mutta olet vaan kauhean väsynyt.

Johanna tuijotti Venlaa vaitonaisena, hänen pupilinsa näyttivät suurilta ja tummilta.

– Jotenkin en hallitse mitään, Johanna sanoi.

Hän ei ollut koskenutkaan teehensä eikä tietenkään ollut ottanut pullaa.

– Ja totta kai adoptio karahtaa tähän, kun en pysty olemaan äiti edes yhdelle ja ne saa tietää, että olen hullu.

Kun Venla ajoi kotia kohti, hän oli täynnä huolta. Tilanne oli siis pahempi kuin hän olisi voinut kuvitellakaan. Johannalle olisi löydyttävä apua. Kumma että neuvolassa ei ollut tajuttu, miten paha masennus Johannaa vaivasi. Venla ajatteli Sallaa, joka eli onnellista vauva-arkea Tromssassa. Salla niin ansaitsi kaiken hyvän! Hän oli joutunut kärsimään ex-miehensä vuoksi enemmän kuin tarpeeksi. Ja aivan kuin se ei olisi riittänyt, oli ollut vielä se Majatalo Seitan tuhonnut tulipalokin.

Mutta yhtä lailla Johannakin ansaitsi kaiken hyvän. Ei ollut reilua, että ihminen menee huonoon kuntoon silloin, kun elämän suurin unelma toteutuu. Venla muisti vastikään lukemansa jutun, jossa puhuttiin siitä, miten elämän hyvätkin muutokset saattoivat aiheuttaa stressiä.

Äkkiä Venla tajusi ajavansa aivan väärää reittiä, hän oli ajatuksissaan menossa entiseen kotiinsa. Hän etsi paikan, jossa saattoi tehdä u-käännöksen, juuri nyt ei ollut motivaatiota Ville-altistukselle.

Ruusukartanon pihassa olo tasaantui, oli hyvä vain hengittää talvi-ilmaa ja antaa huolen tulla ulos. Venla käveli rauhoittumislenkin eli kiersi koko tontin pariin kertaan läpi ja jäi rantaan katsomaan jääriitteistä järveä.

Puhelin oli ollut äänettömällä, ja kun Venla kaivoi sen esiin, hän näki, että Jörniltä oli tullut viesti. Sydän muljahti epämiellyttävästi, ja Venla tiputti puhelimen takaisin taskuun, aivan kuin tilanne olisi sillä tavoin ratkennut tai muuttunut muuksi.

Silloin kun Venla oli saanut kuulla Sini Hänniseltä sokkiuutiset raskaudesta ja Jörnin isyydestä, hän oli yrittänyt hysterisesti tavoittaa Jörniä. Tämä ei ollut vastannut soittoihin, mutta oli lähettänyt viestin, jossa satuili jotain kaiken jatkumisesta ennallaan. Oli jopa viestissään ilmoittanut tulevansa sovitusti Juhoa hakemaan.

Venla oli lähettänyt saman tien tekstarin, jossa ehdottomasti kielsi Jörniä tulemasta. Eikä tämä ollut tullut. Sen jälkeen olikin ollut hiljaista. Venla ei halunnut enää nöyryyttää itseään, joten hän oli lopettanut yhteydenottoyritykset. Tapaamisissa voitiin palata entiseen käytäntöön, eli Jörn sai mennä viettämään aikaa Juhon kanssa silloin, kun poika oli isovanhemmillaan. Toistaiseksi Elsallakaan ei kuitenkaan ollut havaintoja Jörnistä.

Mutta nyt taskussa painoi puhelin, jossa oli viesti Jörniltä.

Venla hengitti syvään ja kirosi mielessään, että antoi yhteydenoton vaikuttaa itseensä niin voimakkaasti.

Sisällä oli pakko kaivaa ulkoilman viilentämä puhelin esiin. Ilmeisesti oli väistämätöntä, että joutui lukemaan, mitä ”asiaa” Jörnillä nyt muka oli.

”Oon menos viikonloppuna Porvooseen, että saan nähdä Juhon mutsilla ja faijalla. Mulla on kersaa hirveä ikävä. Sua myös! Toivon, että annat mulle tsäänsin selittää. PS: En ole, en voi olla, lapsen isä, kuten S väittää. Kerron kaiken, kunhan annat mulle mahiksen. J.”

Just joo, varmaankin näin. Venla heitti puhelimen Juhon vaatekasan päälle tarpeettoman kovaa.

Hetken päästä hän nosti sen kuin jonkin inhottavan, likaisen esineen. Pari näpätystä: Jörn oli estetty.

3.

Talkkarihaku oli herättänyt kiinnostusta ja saanut paljon tykkäyksiä. Parin päivän kuluttua umpeutuisi deadline, ja se tarkoitti, että Venla pääsisi lukemaan hakemuksia ja katsomaan, löytyisikö joukosta sopiva ihminen. Hyvä olisi, jos tuleva talkkari asuisi lähiseuduilla niin, että työmatka olisi kohtuullinen ja joustavat työajat mahdollisia. Kyllä Venlan mielessä oli joskus yön pimeinä tunteina käynyt epämääräinen ajatus lisätyövoimasta, mutta vasta Aulikin lausahtama sana ”talonmies” oli aiheuttanut heureka-ilmion.

Puhelin alkoi hälyttää. Venla ei tunnistanut numeroa.

- Riikka täällä moi. Siis entinen naapuri.
- Ai moi, Venla vastasi hämmästyneenä.
- Mitä kuuluu?

Kysymys tuntui absurdilta. Venla oli vastikään muuttanut pakoon, ja nyt Riikka kyseli muina naisina kuulumisia. Vaikka eihän Riikka ollut suinkaan ollut syy Venlan muuttopäätökseen.

– Ihan hyvää, rekrytointihommia, Venla sanoi joutain sanoakseen. – Mitäs sinne kuuluu? hän jatkoi ja yritti saada ääntään kirkastumaan. Kun oli yllättynyt tai hämmästyntynyt, ääni tuli ulos jotenkin tukkoisempana, tuntui, että siitä piti saada pyyhittyä pölyt pois.

– Lastenkoti pyörii jo ihan täysillä. Minusta ne nuoret on suloisia. Ville sai kyllä hirveän kohtauksen, kun Tino oli tutustunut yhteen poikaan ja ne oli yhdessä hakeneet kaupasta energiajuomaa. Vaikka eihän sitä niiden ikäisille saisi edes myydä.

Totta kai Ville sai kohtauksen. Hänhän eli kohtauksesta toiseen. Venlan Villeä kohtaan hetkellisesti tuntema myötätunto oli kokonaan kadonnut. Niin kauan kuin Ville jatkoi kaksoiselämäänsä, muut saivat olla hänen turhautumisensa sijaiskärsijöitä.

– Mutta joo, oli mulla asiaakin. Haluttaisiin pitää pienet juhlat kollegojen kanssa, ja niinpä olisin varaus- ta tekemässä.

Venla muistikin, että Riikka oli puhunut kuvisopettajien juhlista, kun he olivat hetken jutelleet kaupan käytävällä ennen joulua.

– Okei, kiva juttu. Milloin juhlat olisi tarkoitus pitää ja montako teitä on?

– Meillä on sellainen perinne, että pidetään pikkujoulut aina tammikuussa. Eli tämän kuun lopussa, silloin vikana viikonloppuna olisi hyvä aika. Ja meitä aktiiveja on kymmenkunta.

– Millaisia tarjoilutoiveita teillä olisi?

– Katsoin noita esimerkkipaketteja teidän sivuilta, ja esimerkiksi se eka setti olisi tosi hyvä, se missä sieni-keitto oli pääjuttu, Riikka sanoi.

– Selvä sitten, Venla sanoi ja selasi samalla kalenteria. – Mukavaa, että valitsitte Ruusukartanon, hän jatkoi ja pakotti itsensä hymyilemään, jotta kuulostaisi tarpeeksi ystävälliseltä.

Hymyä piti tosiaan vähän pinnistää. Siihen oli kaksi syytä.

Ensinnäkin, työtä oli todella paljon ja ilman apuvoimaa tilanne näytti vaikealta.

Lisäksi Riikasta tuli aina mieleen Ville, ja siksi Riikkaan piti yrittää erikseen suhtautua. Ville-kokemusten jälkeen oli vaikea nähdä Riikka omana, erillisenä itsenään, kun mukaan tunki muistoja katastrofaaliselta naapurialjalta. Vaikka Ville oli vastuussa saastuneista muistoista, Riikka kuului tahattomasti samaan kuvaan, ikävä kyllä.

Puhelun jälkeen Venla lysähti nojatuoliin ja salli itselleen pitkän huokauksen. Ei hätää, ei mitään hätää. Hakijoiden joukosta löytyy kyllä joku sopiva henkilö, jonka työpanoksen avulla kaikki alkaisi sujua omalla painollaan.

Mitähän Petri mahtoi juuri nyt tehdä? Olikohan vaikka koiraa ulkoiluttamassa? Ajatus iski mieleen aivan varoittamatta. Venla ei ollut kuullut Petristä mitään sen jälkeen, kun tämä oli tullut ilmoittamaan lähtöpäätöksestään.

Petri taisi tulla mieleen siksi, että hänhän oli ollut uuttera työmyyrä. Nyt kun Venla pohti apuvoimaa ja lisäkäsiä, assosiaatio häneen syntyi luonnostaan. Toisenlaisissa olosuhteissa Petri olisi jopa voinut haakea talkkarin paikkaa ja Venla palkata hänet.

Petrin ajatteleminen ei oikeastaan tuntunut juuri miltään. Tai jos nyt tutkaili sisimpäänsä, niin joitakin tunneperäisiä kiteitä saattoi erottaa. Jonkin verran häpeää siitä, miten Petriä oli tullut kohdeltua. Lisäksi pientä haikeutta, joka liittyi Petrin ja Juhon suhteeseen. Ja mieleen nousi kysymys, olisiko pitänyt vain olla rationaalinen ja panostaa suhteeseen täysillä, vaikka Petrin vaaleansininen pyjamaolemus ei kos-

kaan ollut varsinaista rakastumisfiilistä saanutkaan aikaan. Petrin sähköisenä liehuvat hiukset ja kutittavat otteet sängyssä... ei, ei suhteella olisi ollut mitään jatkumisen mahdollisuuksia.

Sen verran Venlan uteliaisuus kuitenkin heräsi, että hän klikkautui Faceen tonkimaan Petrin profilia. Status: sinkku. Kuvia koirasta, siitä, joka ei enää kuulu-
nut Venlalle, koirasta, jonka Petri oli ottanut erotessaan Venlasta.

”Aamulenkillä Prinsessan kanssa.”

Prinsessa. Niin petrimäistä nimetä koira Prinsessaksi. Koira ei sitä paitsi ollut lainkaan prinsessamainen, vaan näytti olevan hölmöniloinen sekarotuinen, jossa saattoi olla osa kultaistanoutajaa, osa skotlanninpaimenkoiraa ja osa mitä lie hybridiä. Monessa kuvassa se juoksi tai vaikutti siltä, että oli juuri käsketty istumaan. Yhdessä otoksessa se istui suu auki kuolaten ja näytti odottavan uutta käskyä isännältään. Petristä se oli varmaan mukavaa.

Venla silmäili kuiva-ainekaappejaan, kaupasta ja ehkä tukustakin pitäisi piakkoin hakea täydennystä. Punaisia linssejä oli vielä, mutta vihreitä tarvittaisiin kohta lisää. Venla kurottautui toiseksi ylimmälle hyllylle ja tavoitteli pussia, jossa oli auringonkukansiemeniä. Hän yletti siihen juuri ja juuri, mutta havaitsi liian myöhään, jo pussiin tartuttuaan, että se olikin auki. Siemensade peitti hetkeksi näkyvyyden ja sai aikaan äänen, joka muistutti yleisön kohahdusta.

Siemenet lattialla ja työtasoilla ja kaikissa mahdollisissa paikoissa näyttivät niin kauniilta, että Venlan oli pakko ottaa pari kuvaa Instaa varten.

Venla ei heti mennyt hakemaan imuria, vaan istahti kuvaamisen jälkeen hetkeksi keittiön lattialle. Onneksi hän asui Aulikin kanssa! Oli ihanaa, että oli ihminen, jolle saattoi nauraen kertoa, että tänään tiputin sitten pussillisen luomuauringonkukansiemeniä. Jos Aulikkia ei olisi, tämänkaltainen tilanne olisi epäilemättä johtanut kaihoon kumppanista, jonka kanssa voisi jakaa arjen sattumuksia. Mutta Venla ei tarvinnut kumppania, hänellä oli asuinkaverina maailman paras täti, ja se riitti paremmin kuin hyvin.

4.

Nooran kuvauksen mukaan metsämökki oli suloinen, klassisesti punamultainen ja hyväkuntoinen. Mutta lähimmät palvelut olivat kaukana, tämä mummonmökki sopisi vain autoilevalle ja todellakin luonnonrauhassa viihtyvälle ihmiselle. Korpiasumus kolahtaisi ehkä kerrostalojen kanta-astujiin ja heippa-lappuihin kyllästyneelle. Tai urbaanista sykkeestä ja turvaväleistä tarpeeksi saaneelle. Metsästys- ja kalastusharrastus olisivat bonusta. Kaiken maailman torppia Noora löysikin Venlalle välitettäväksi. Toisaalta juuri tällaisia kohteita Venla oli aina rakastanut, omituisia ja ”vaikeita”. Silloin pääsi käyttämään luovuuttaan.

Elsan numero välkkyi ruudulla, kun puhelin soi Venlan ajaessa lumisen metsätien viimeisiä kilometrejä. Tie oli sen verran huono ja kapea, että hän ajoi sivuun ja pysäytti auton. Tähän puheluun piti todennäköisesti keskittyä.

– Juuso on tullut takaisin, Elsa sanoi. – Tuli meille eilen, Elsa jatkoi, kun huomasi, ettei Venla osannut sanoa mitään.

Viestissään Jörn oli kirjoittanut menevänsä vanhemmilleen viikonloppuna. Se oli siis ollut totta. Vau.

– Juho oli aivan valtavan iloinen, kun tapasi isänsä, Elsa jatkoi. Äänessä kuului liikutus.